

Na podlagi predstavitve kandidatov je zbor MO izvolil vseh 9 kandidatov za voljene člane UO MK PZS za to mandatno obdobje (jesen 2002 – jesen 2004); to so: Mateja Matajurc (PD Kobarid), Janko Tominšek (PD Zabukovica), Tomaž Mikeln (OPD Koper), Petra Podhraški (Sloga Rogatec), Martin Žvanut (PD Podnanos), Nina Ozimic (PD Dravograd), Boris Ban (PD Dravograd), Jure Cencelj (PD Žalec) in Tanja Žele (PD Postojna). Ker ni bilo kandidata za predsednika MK PZS, je zbor MO na podlagi predloga UO MK PZS sprejel začasno rešitev o imenovanju kolektivnega vodstva MK PZS za obdobje največ 6 mesecev s popolnimi pooblastili predsednika MK PZS. Člani kolektivnega vodstva MK PZS so: Peter Šilak (PD Ptuj), Mojca Novak (PD Velenje), Mitja Gleščič (PD Nova Gorica), Matjaž Hafner (PD Škofja Loka) in Zdenka Mihelič (PD Ribnica).

Zdenka Mihelič

Nadaljevalni alpinistični tečaj

Med 27. 2. in 2. 3. 2003 je Komisija za vzgojo in izobraževanje pri Komisiji za alpinizem organizirala nadaljevalni alpinistični tečaj za pripravnike alpinističnih kolektivov. Zaradi velikega števila prijavljenih (približno 70) je bil tečaj organiziran na kar treh različnih lokacijah, in sicer v Logarski dolini (vodja Boris Strmšek), na Jezerškem (vodja Miha Marenče) in na Mangartski planini (vodja Janez Levec). Pripravniki so pod vodstvom alpinističnih inštruktorjev obdelali vse teme zimske tehnike, opravili nekaj zimskih plezalnih tur, na programu pa je bilo tudi ledno plezanje. Eno noč so tečajniki tudi prebivakirali na prostem. V. H.

Dr. Milan Pintar – Mika (1934–2003)

Po koncu vojne leta 1945 so naše gore neverjetno oživele. Imeli nismo ničesar razen svobode in bili smo srečni, nepopisno srečni. Gore, simbol svobode in svetlobe kot ostro nasprotje teme, ponižanja in trpljenja, so nas vabile in izzivale so nas stene s svojim skrivnostnim čarom romantike. Po kočah se je slišalo petje, po vrhovih vriskanje in po planinah so pozvali zvonci. Bilo je tam po letu 1950 in prva povojna generacija plezalcev je spodbujena s Čopovim dejanjem v Triglavski steni doživljala svoj vrh. Zanje smo bili mulci, premladi, generacije za nami še ni bilo in ostali smo nekako »zunaj«. Družile pa so nas podobne želje, hrepenjenja, odkrivanje novega v stenah, v sebi in v vseh skrivnostih življenja. Ure nikoli končanih pogovorov so nas zblížale, čeprav smo že takrat oblikovali vsak svoje poglede in cilje. Mik, Fizik, dobričina in hkrati neizprosni racionalist, Milan, odločen, da se prav po jugovsko preskusi do meje možnega, da bi se potem popolnoma prepustil kemiji, a po svoje romantik, Aleš, strojnik, in jaz, elektrotehnik, pa do konca nisva mogla pustiti gorja dovolj v ozadju – še posebno Aleš, ki se je odločil, da moramo Slovenci najti svoj prostor v Himalaji.

Z Mikom sva se odločila za prvi zimski vzpon po Prusik–Szalayevi smeri v Triglavski steni. Z drezami sva bila hitro pod Skalaškim vstopom in zlezla na dolgo grapasto polico, značilno za smer. Tam pa se je začelo vedno bolj udirati, sneg se je ojužil in do večera sva komaj pregazila do konca prečke ter prespala pod varnim previsom ob grapi, ki vodi navzgor. Zjutraj je bilo meter snega in plazovi so ves dan zasilali grapo in prečko. Naslednji dan sva šla naprej, pot nazaj je bila zaprta, naprej pa tvegana. Prišla sva čez Prusikov previs na dolgo strmo snežišče, ki bi naju pripeljalo do roba amfiteatra. Nenadoma se je pobočje streslo in zloglasen zvok nama je pognal strah v kosti. Kot pajka po pajčevini sva se hotela pregoljufati do skalnega navpične-

ga stebra desno ob grapi in ko sva zabila prvi klin, je Mik, še v prečki, oddrsel s prvim kosom snežišča, a klin je bil pravi, saj je tako lepo zapel. Bivakirala sva na ozki zaledeneli polici pod zadnjim previsom. Konopljene vrvice so naju vso noč rezale v stegna, da je kri zastajala v nogah. Imela sva zelo slabe čevlje, premočene vetrovke in inovacijo: polivinilasto Polijo iz »Jugoplastike« sva z oblizi zleplila v nekakšno vrečo za bivakiranje – teh takrat še ni bilo. Vreča je bila še cela in ko se je vžgal bencin, ki sva ga nalivala v kuhalnik, je »požar« ugasnil in sva jo morala prerezati s klinom, da sva prišla do zraka. Le prsti so bili ena sama opekline. Iz skorje od kosa slanice sva skuhalo juho in to je bila najina zadnja hrana. Utrujena, lačna in zaspana sva vso noč visela in drsela na polici in se vsako uro menjavala v spanju, da ne bi zaspala oba in se nikdar več zbudila. Bila je brezupna in dolga, mrzla noč. »Toni, kaj misliš, koliko imava možnosti, da prideva iz stene?« me je presenetil Mik. »Ne vem – zakaj?« sem se izmaknil odgovoru. »Ti pa jaz povem. Možnosti skoraj ni, manj kot procent.« In mi je hladno naštel vrsto razlogov za to ugotovitev. »To pomeni, da bova prišla skoraj na vrh in potem bo manjkalo še čisto malo, tisto bova pa že kako,« sem mu skušal oporekati in se ohrabriti. »Nisi resen. Le ena rešitev je.« »Kakšna?« sem postal radoveden. »Edino pametno je, da zaspiva in se

rešiva teh muk. Zakaj bi se po nepotrebnem mučila do konca? Pridnaš, da to nima nobenega smisla več?« »Ne, ne, ne! Jutri bova zunaj.« Čeprav sem vedel, da je vse, kar govori, res, se nisem mogel strinjati. In tako je pogovor tekkel naprej. Kaj je življenje, kaj je duh in kaj razum in kdo pravzaprav smo. Naslednjega dne opoldne sva bila na vrhu amfiteatra pri vstopu v zadnji del stene, in glej, sonce je posijalo skozi oblake. Do večera sva zunaj, me ni več skrbelo. Utrujena, lačna, mokra in izčrpana sva zaspala. Za pol ure, na soncu. Zbudil sem se ob treh, pokrivala naju je polmetrska plast novega snega. Snežni metež je prihajal z vetrom. Le en raztežaj sva splezala na greben desno od originalne smeri. Miku je tik pod stojiščem padel na glavo kamen, skrit pod snegom. Sprožila ga je vrav. S skrajnim naporom sem ga prestrašen potegnili čez rob na ozko stojišče. Bil je bled in negiben. Nisem vedel, kaj naj storim, in sem mu položil roko na čelo. Počasi je prišel k sebi. Pozneje je povedal, da se mu je, ko ni bil pri zavesti, sanjalo, da ni mrtev in da bo doživel petinšestdeset let. Zabil sem tri klinke v tla in v vetru sva se le s težavo pokrila s polivinilom, ki ga je trgjal veter. Meteorolog na Kredarici je to noč nameril 120 km na uro, minus 16 stopinj. »Vidiš, da sem imel prav,« je še spraval iz sebe Mik, sam pa nisem imel moči za odgovor. To noč sva preživela, a stopala so nama pomrznila. Zjutraj je veter ponehaval in komaj sva čakala, da se odvijeva iz polivinila. Opeklina na rokah so pomrznila in počrnele in obupno smrdele. Začel sem prvi raztežaj, vendar sem moral kmalu odnehati. Prsti so bili neuporabni. »Mik, ali misliš, da lahko poskusiš ti?« »Koliko je poleti od tod do vrha?« »Slabo uro.« »Potem bova v petih urah zunaj, Morava biti.« Mik je plezal mirno in brez ustavljanja. Zadnje grupe do znanega izstopnega previsa sem se s cepinom lahko lotil. Pozabil sem na prste in na vse. Čakala naju je le še velikanska vehta nad previsom. Izkopal sem še kaka dva metra skoraj navpičnega tunela nad pre-

visom in se vrnil pod previs. Miku pa je ostalo še veliko metrov. K sreči je sneg sam padal navzdol. Mika nisem videl, le padajoči sneg iz tunela mi je kazal, da napreduje. Ob dvanajstih sva zlezla iz luknje na ravno snežišče, posijalo je sonce in bila sva živa in rešena. To je bila največja preizkušnja in izkušnja v mojem življenju, ki naju je globoko povezala in zaznamovala.

Mik je večino svoje strokovne poti preživel kot profesor in raziskovalec na Univerzi Waterloo v Kanadi. Zadnja leta pa ga je čakala še ena, zadnja življenjska preizkušnja. Zahrbtna bolezen. Mik se ni vdal, sprejel je izziv in se bojeval do konca. Še več. Kot Fizik ji je napovedal vojno, zbral znanje z vsega sveta in pripravil projekt, pravi izziv za znanost. In tako je usoda najini poti spet združila; oba sva neomajno verjela v sprejeti cilj. Delo v skupini strokovnjakov je steklo po začrtanem programu. »Ampak, Mik, trajalo bo nekaj let, da bomo našli uporabno metodo.« »Saj to delam za druge, ne zase,« je bil njegov odgovor. In potem se je zgodilo. Pa ne zaradi bolezni. Majhen, nepričakovan zaplet in Mik je odšel. Tiho. Na svečnico. Tako kot Aleš. Majhen delček, nekakšen ležaj, in Aleš je odšel.

Tako odhajajo zmagovalci. Mi pa ostajamo in se jih spominjamo. Z globokim spoštovanjem. Gotovo so veseli, če vidijo, da kdo nadaljuje njihovo delo, poslanstvo, ki so si ga izbrali. Dr. Milan Pintar je bil član AO Ljubljana Matica, gorski reševalec in od leta 1959 gorski vodnik.

Tone Jeglič

Zmrznjene vodne kapljice ...

V soboto smo se dogovorili, da preplezamo zaledeneli slap v Martuljku – LuciPerja, kot so poimenovali to v oči bodečo ledeno zaveso. Poskusila sva ga preplezati že prej, pa sva bila na vstopu vedno prepoznana. Tokrat smo pod slap prišli dovolj zgodaj. Ti, v zrelih letih življenja, jaz, ki se tem letom približujem, in

Anže, ki je šele začel nabirati izkušnje v gorah. Kljub veliki starostni razliki smo se dobro ujeli in v tej navezi je vsak našel samega sebe.

Sámo plezanje nam je šlo dobro od rok. Uživali smo v ledu in strmini, ki zahteva dobro znanje plezanja v ledu in uporabo lednega orodja. Na konicah derez in z lednim orodjem v rokah smo bili kot pajki v pajčevini. Kar hitro smo preplezali najtežji del. Nismo vztrajali prav do vrha, ampak smo se spustili nazaj proti vstopu. Pri povratku nam vrav ni stekla. Obstali smo le nekaj metrov nad stojiščem. Vrav se je zataknila in ponovno se je bilo treba povzpeti navzgor. To nam je vzelo kar nekaj časa. Medtem ko sem reševal ujetu vrav, si obvestil najini ženi, zakaj zamujamo. Z veliko mero strpnosti smo turo nato uspešno končali.

Pred vrnitvijo domov smo se vsi zadovoljni ustavili še pri Danici v Aljaževem hramu. Želeli smo urediti vtise, predvsem pa narediti načrte za naše druženje ob naslednjem koncu tedna. Ta pa je bil tako ali tako še zelo daleč ...

V nedeljo si šel na tekmovanje v smučarskih tehnik v Logarsko dolino. Na tekmo so te spremljale žena Nada in hčerki Irena in Martina. V tvoji starostni skupini je konkurenca kar huda. Ta tekmovanja so zahtevne preskušnje, saj se tekmovalci resno pripravljate vse leto. Tebi tekmovanja niso bila neznanca. Če nisi tekmoval sam s seboj, si bil v borbi s tekmeči v smučini.

V zadnjem desetletju si spremljal tudi tekmovanja in športnem plezanju. Odkar se je ta športna zvrst začela razvijati pri nas, je bila zraven tudi Martina. V tistih začetkih smo želeli tudi v Mojstrani ponuditi mladim to možnost delovanja, zato smo se odločili, da v telovadnici osnovne šole naredimo plezalno steno. Kot poznavalec takih sten in z znanjem tehnike si se lotil tega dela. Na prostoru, ki smo ga imeli na voljo, si skonstruirali zahteven profil stene, ki smo jo potem s skupnimi močmi postavili. Martina je steno kmalu prerasla. Tudi druge plezalne stene na ra-